

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 1 SEPTEMBER 1917.

NO. 13.

Från klasskampens front

Trävaruarbetarestrajken i nordvästra staterna, — en sträjk utan like! —

Av Ragnar Johanson.

Att försöka att i en tidnings artikel få fram alla detaljer i den storartade kraftmätning som nu för siggär härute är omöjligt! Allarms intresserade läsare har också säkerligen tagit del av detaljerna i den engelska pressen, och vill jag för denna gng endast beröra de särdrag i striden som skiljer sig från alla förut utkämpade strider!

Skogs- och sågvarksarbetarna ha på ett utmärkt sätt visat möjligheten av industriell solidaritet sådan den framhållits av I. W. W. Och kapitalisterna ha för första gången fått erfara att denna sorts stridsföring kommer att bli dräpandet för deras system. Samtidigt har strajken i blyxtljus framhållit A. F. of L. taktikföring och säkerligen för alltid varnat arbetarna för en dylik organisation.

Ty, medan I. W. W. lamslagit industrien i sin hela vidd, har s. k. "överenskommelser" med åtskilliga sågvarks undertecknats av A. F. of L. organisationen. Det är sant, att huvudfrågan i denna tvist varit åtta-timmars-dagen, och de "avtal" som undertecknats ha omfattat detta, men på samma gång har detta organiserade strajkbryteri säkert brutit strajkens ryggrad, om ej avgörandet hade legat i händerna på I. W. W. Vid konferensen som nyligen hölls mellan arbetsköparna och de strajkande (A. F. of L.) måste ledaren för de senare erkänna att man ej hade kontroll av skagsarbetarna, och att om då en överenskommelse träffades mellan sågvarksarbetarna och arbetsköparna, detta inte kunde i minsta mån stoppa strajken, ty — I. W. W. hade kontroll i skogs "camparna." Och utan timmer kan man ju inte gärna driva ett sågverk!

Någon överenskommelse kunde alltså ej fattas utan I. W. W. — Och naturligtvis hatar man att även tvingas att erkänna denna farliga organisation. — På sistå tiden har guvernören i Wash., tillsammans med arbetsminister Wilson och krigsminister Baker, blivit stämplade som sympatisörer av I. W. W. därför att de rekommenderat åtta-timmars-dagens genomförande!

I stora annonser i kapitalistpressen, har trusten framställt följande fråga: "Skall staten Washingtons mest storartade industri överlämnas till I. W. W.?"

Utav dylika händelser kan Allarms läsare förstå att här ej endast är fråga om en tillfällig förbättring, utan att kompanierna förstå att det är kontroll av industrien som ligger under. Arbetsköparna inse väl, och ha studerat I. W. W. tillräckligt noggrant för att förstå vår mening med nekandet att skriva under

avtal löpande på en bestämd tid, de känna sin makt underminerad, och uppbjuda alla medel för att trycka tillbaka I. W. W. men inser också det omöjliga däri, i och med ett erkännande av åtta-timmars-dagen. — Trävarubarbernas hållning den sista tiden har tydligt framhållit hur litet de i själva verket bry sig om stat och guvernement, när dessa ha en avvikande mening, och ej överensstämmer med deras (kapitalisternas) ekonomiska intressen!

Detta är en strid som borde studeras av arbetaregrupperna i de östra staterna; om de idéer som av I. W. W. förfäktats varit underkastade tvivel så ligger just nu allting klart och tydligt, endast den ekonomiska organisationen är nödvändig och absolut tillräcklig för arbetarnas frigörelsekamp!

Det kommer ej att förvåna någon om följden av denna sträjk blir en lag om åtta timmars arbetsdag, men denna är då framprässad av I. W. W. och ej på grund av stort intresse för arbetarna själva. Med införande av en sådan lag tror man sig kunna bekämpa vår organisation, men är däri fullkomligt misstagen. I. W. W. är arbetarna, och framtidens organisationsarbete skall visa vem som kontrollerar vi eller kapitalisten, ekonomisk makt på arbetsplatsen, eller lagmakeri!

Strajken är i detta ögonblick faktiskt vunnen just på grund av en otrolig stark solidaritet och detta stavas med tre bokstäver I. W. W. —

Det kommer möjligen att draga ut en liten tid ännu innan arbetet återupptages men resultatet är seger det är utanom allt tvivel. —

Och den som inte förlorar är I. W. W.

Ifråga om stridsföring har alla upptänkliga lagliga och olagliga medel använts och hundratals medlemmar kastats i fängelse, men med resultat att intet arbete återupptages förrän de äro satta i frihet!

Detta har blivit satt som ett huvudvillkor för överenskommelse och kommer kanske att skärpas med utkallande i en generalsträjk av alla arbetare inom andra industrier, såsom grovvarbetarna (constructions) och skördearbetarna!

Endast meddelandet från huvudkontoret av I. W. W. i Spokane, resulterade i krigslag där på söndag, sekreteraren James Rowan och ett tjugotal andra kamrater blevo arresterade! Samtidigt stängdes kontoret och hallen, och kamraterna skola enligt förljudande, ställas inför krigsrätt!

Skräckväldet i amerika

9½ månaders oavbruten förföljelse mot I. W. W., mord, fängelse, tortyr och lynching. — Resultaten kraftigare organisation och mera utvecklad klassolidaritet.

I 9½ månad räknat från Blodiga Söndagen i Everett 5 november 1916, har det organiserade kapitalet, med staten ofta till dess undsättning terroriserat Amerika. Det är ett i rött arbetarblod skrivet blad i arbetarrörelsens historia.

Det har varit och är ett ihållande korsfarartåg mot I. W. W., igångsatt och dirigerat av Amerikas industrikungar.

På Blodiga Söndagen mördades 10—12 arbetare och tjogtals sårades, varav många äro krympingar för livet.

Ej så långt därefter vid fredliga arbetsmöten massakerade Pennsylvanias kosackregemente därvarande kolgruvarbetare.

I Minnesota arresterades och dömdes till fängelsestraff arbetare vars enda brott var att de voro organiserade.

I Kansas City, Missouri, plundrades lokalen av uniformerade soldater, organisationens ägendom konfiskerades eller brändes och medlemmar pryglades. Försök att åter öppna upp igen resulterade i flera fängslade och slagna arbetare. Och då protester till därvarande myndigheter insändes, erhöles svar att soldaterna voro tillåtna, att när hälst de så behagade plundra lokalen, bränna litteratur och piska upp I. W. W:s medlemmar.

Så kom guvernementet själva — med sina hemliga federala polisagenter till de lokala myndigheternas undsättning. Organisationerna i Detroit, Buffalo och Scranton arresterades och anklagades som "tyiska spioner" och allt annat upptänkligt.

I Detroit och Buffalo stängdes lokalerna efter att först plundrats och ägandomen bränd eller stulen av dessa det "fria" guvernementets federala agenter.

Då sedan arbetarna inom gruv- och timmerindustrierna i de västra staterna gingo på sträjk för bättre mänskliga förhållanden placerades "järnhälen" med all kraft över arbetarnas nackar.

Som man ser, tages här mått och steg för att försöka hindra en sträjk vilkens följder kunde bli nog så farliga för kapitalisterna. Om man nu tror att detta invärkar det minsta på striden i sin helhet, är man fullkomligt misstagen. Tilltag som dessa resultera i större beslutsamhet från arbetarnas sida, det borde man ha lärt sig förstå för länge sedan.

Den närmaste framtiden kommer att visa resultatet!

Var enda arbetare, måste bli medlem i denna av kapitalistsamhället innerligt hatade organisation! Deras hat är vår styrka, — vår styrka — deras undergång! Aberdeen, Wash., den 20 aug.

Väldshandlingar vilka ej ha sitt motstycke vare sig i tzar-käjsar- eller kungadömen begingos av nationalgarden, armésoldater och skägglösa löjtnantsaspiranter. Och de olika staternas guvernörer sanktionerade våldsdåden och t. o. m. voro själva aktiva i förföljelserna mot de strajkande arbetarna.

I Whitefish och Eureka, Montana stängde militärmyndigheterna lokalerna, fängslade sekreterarna, kastade i hög på gatan alla organisationens tillhörigheter och brände upp det.

Strajken spred omkring sig, lokalerna stängdes, medlemmar arresterades och anklagades för "uppmaning till upplöpp" och "kriminell syndikalism," fängelserna fylldes av många inspärade inom höga inhägnader som djur.

Utom de två nyss nämnda platserna stängdes lokalerna å följande platser: St. Maries, Bonners Ferry, Libby, Fernwood, Pasco, Ellensburg, Leavenworth, Cle-Elum och Klamath Falls. I North Yakima, där lokalen stängdes, tvingades de fängslade att vid American Lake arbeta för guvernementet.

Arbetare drivna framför gevärsmynningar ut ur städer och sträjkplatser av beväpnade band, bestående av "respektabla" borgare av alla samhällslager tillhör ordningen för dagen.

Detta inom timmerindustrien i de västra staterna.

I de sydvästra staterna och Montana, var koppargruvarbetarna för sin splendida kamp mot förtryckarna, praktiserats av dessa senare — understödda av staten — samma terrorism.

Förvisningen av 1,164 arbetare — de flesta gifta och med familj — från Bisbee, Arizona till New Mexikos brännande sandöken, är ett hemskt och färskt minne. Och då advokat Fred Moore, anställd av organisationen till de förvisats försvar och anskaffandet av bröd till deras hungrande familjer, anlände till Bisbee, blev även han deporterad därifrån under bevakning av beväpnade banditer.

I Miami och Globe gruvdistrikt i samma stat har tjogtals arbetare förvisats, eller fängslats och anklagats för "uppmaning till upplöpp."

Vid Syd-Dakotas skördearbeten ha "günmen" — (beväpnade djävlar i människogestalt) — farit fram som de andar de äro. Arbetare ha i automobil förts till ensamma platser, och komma dit ha kläderna avrivits dem, varpå de slagits och sparkats sanslösa och blodiga. En kamrat nedskjöt på stället, emedan han vågade protestera mot våldsdåden. Kamrat Ahlteen skriver (Forts. å sida 3.)

Den nuvarande situationen och revolutionen

Hela världen står i kampens tecken, i krigets tecken, i revolutionens tecken.

De tider, som vi leva i, äro sådana, som världshistorien aldrig förut haft att uppvisa.

Det tjugonde århundradet är revolutionens århundrade. Portugal störtade sin konung. Kina, ett urgammalt kaiserdöme, blev 1912 genom störtandet av Tsingdynastin republik. I Mexiko pågår sedan nära ett decennium en revolution, som mera än alla andra hittillsvarande revolutioner är av ekonomisk och icke enbart politisk karaktär.

Kriget bröt ut och bevisade på det eklatantaste sätt den nuvarande samhällsorganisationen statens bankrutt. De djupgående sår, som kriget slog, består icke endast i förintelse av människoliv, utan också i skapandet av ett ekonomiskt helvete för folket, för arbetarna.

De härskande klickarna ha störtat världen i ett helvete, mot vilket Dantes synes vara ett parad. Trycket på arbetarklassen har blivit allt tyngre och mera infernaliskt. Men såsom i nitroglycerin de enskilda elementen kolväte, väte, kväve och syre ha en större släktskap till de i fria luften befintliga atomerna av syre och kväve, och endast vänta på tändämne, som skall giva dem tillfälle att explodera, så väntar också den undertryckta arbetarklassens element på tändämne, som skall framalstra explosionen, revolutionen!

Den 15 mars har ryska revolutionen visat, att den största envaldsmaakt måste vika, när folket reser sig.

Länge nog ha de övre klasserna i alla länder levat på de undres bekostnad, länge nog hava de härskande klasserna trampat på lönslavarnas ryggar, men nu är tiden kommen, då lönslavarna resa sig.

Även i Sverige måste ett system, som tillåter, ja, t. o. m. stödjer och med våld vill upprätthålla de förhållanden, i vilka, för de kauialistiska inträssena, hela folket måste svälta och lida bitter nöd, bli störtat.

Enligt statsministerns tal är det omöjligt att stoppa all livsmedels-

export — av handelspolitiska skäl! Naturligtvis, handelspolitiska eller tydligare sagt, kapitalistiska inträssen äro långt viktigare för ministrarna än frågan, om folket hungrar eller ej. Men det värsta därvid är, att en minister vågar säga detta nu, nu när det jäser runt hela landet, både bland arbetarna och bland militären! Är det inte som ett slag i ansiktet på det svenska folket? Ser det inte ut så som om alla hungerdemonstrationer och resolutioner inte alls ha inverkat på herrar ministrar, vilka fortfarande ställa handelspolitiska inträssen före folkets livsfråga och driva sitt spel med arbetarnas liv?

Men även Eder timma har slagit, även arbetarnas dag har kommit.

Man skall invända, att det nu är krig och svåra förhållanden i alla Europas länder och att därför heller icke Sverige kan utgöra något undantag. Om det verkligen är så, hur kommer det då till, att i Norge inte en gång brödkort förekomma ännu? Och att i Danmark finnes mera socker att få än här i Sverige, trots att Sverige producerar socker i långt större utsträckning än Danmark? Sverige hade naturligtvis handelspolitiska inträssen, som inte tålde, att det fanns socker här i landet, utan låto exportera år 1915 15,576,172 kg. Och så gick och går det med alla livs-förnödenheter, tills det har nått gränsen för bristning.

Men nu när arbetarna, på vilka följderna av detta livsmedels-jobberi och skojeri ha fallit, icke längre vilja åse detta utan börja vakna, då ser man, att regeringen vill organisera militär mot dem. Det betyder, att regeringen förklarar sig stillatigande vara belåten med det som har skett, ty annars skulle regeringen undersöka folks missnöje. Härmed har man åter ett nytt bevis för att regeringen och kapitalismen höra tillsammans.

Ur allt detta framgår klart och tydligt, att arbetarna ingenting ha att hoppas från regeringens sida och alltså, om de vilja bättre livsförhållanden, måste de själva taga hand om sitt ekonomiska liv.

Ag. Melker.

Ragnar Johanson turneen

IGENOM IDAHO, MONTANA, UTAH, COLORADO, NEBRASKA, IOWA, MINNESOTA, WISCONSIN OCH ILLINOIS, KOMMER ATT TAGA SIN BÖRJAN INOM KORT. Alla KAMRATER OCH AVDELNINGAR SOM ÖNSKA ATT ARRANGERA FÖREDRAG FÖR HONOM TORDE OMEDELBART SÄTTA SIG I FÖRBINDELSE MED ALLARM, ADRESS BOX 179 MINNEAPOLIS, MINN.

DE KAMRATER SOM INSÄNDE FÖRFRAGNINGAR ANGÅENDE FÖREDRAG SISTIDNE VAR OMBEDJAS ATT MEDDELA OSS OM DE FORTFARANDE ÄRO I STÅND ATT ARRANGERA FÖR MÖTEN.

Exp.

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år 75 cents. Lösnummer 5 cents. Återförsäljare redovisa med 2½ cents.

Yearly subscription 75 cents, ¼ year 40 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2½ cents.

Send all communications to "Allarm", Box 179 Minneapolis, Minn.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD

F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier and William Wiertola.

Arbetarklassen -- samhällets styvbarn

Vi ha nu en längre tid sysselsatt oss med tal och skrift om att vår strid är riktad mot den privata ägaren av landets produktions- och distributionsmedel, detta därför att arbetarna i sin helhet ha på grund av en gällande konstitution trots att det var en liten skillnad mellan privatkapital och politisk stat.

De sista dagarnas händelser har dock visat varje arbetare, hur lite han har velat se med sina egna ögon, att så ej är fallet, utan att med privat ägare till landets resurser menas också staten självt, och att ingenting kan väntas från detta kapitalistiska skydd till förmån för arbetare.

Striden i gruvorna i Arizona, med deporteringen av gruvarbetarna, visar att så är fallet. Visserligen formades en Citizens Committee att utföra det smutsiga arbetet, men staten har aldrig lyftat ett finger för att hindra eller genom att sända tillbaka de deporterade arbetarna, upprätta detta brott.

Striden i skogarna i Wash., Mont., Idaho och Oregon, tog helt hastigt en mera aggressiv ställning, och vad skedde? Jo ej mindre än att staten, som nu ropar — patriotism — och försakelser, utan vidare sänder ut trupper och fängslar James Rowan och 26 andra kamrater i Spokane, stänger deras hall och kontor, samt ställa honom och de andra kamraterna inför en militärdömdom.

I vad mån ha nu dessa kamrater, såväl som alla medlemmar av I. W. W. brutit mot staten? Genom det att de gingo ut på sträjk för att förbättra sin ställning? Var detta ett brott mot staten? Ja, säger någon, därför att det hindrar statens rustnings- och krigsplaner. Ha nu ej de privata ägarne — trusterna — någon skuld i striden?

Det kan bevisas att dessa lägga miljoner på miljoner av profit -- obetalade avlöningar, under det att arbetarna svälta, vore det ej på sin plats att staten, som nu uppträder som den ensamme skyddande ängeln för samhällets innevärdare, här hade stigit in och i stället för att fängsla de för sitt och sin makas och barns liv stridande arbetarna, i stället tvingat trusterna till eftergifter? Detta förutsätter att staten varit en annan faktor än trusterna själva, i förändrad form. Nu har detta ej skett, utan i stället ha trusterna som förut tagit miljoner från det arbetande folket, även nu rätten att fortsätta på samma brutala sätt. Detta visar för den mest blinde och okunnige arbetare att trusterna och staten äro ett.

Alla arbetare medlemmar av I. W. W. äro fullt medvetna där- om, men nu gäller det att få alla andra lika medvetna, så att i trots av statens och trusternas rop om tyskvänlighet, och myteri från arbetarnas sida, de detta till trots veta vilken ställning de skola inta.

Det kan av handlingar bevisas att trusterna och staten äro ett, att de äro arbetarnas dödsfiender, att allt vad de säga arbetarna icke skola göra, är vad deras intresse som arbetare bjuder dem att göra, och vad de bjuda arbetarna att göra, är vad arbetarna skola akta sig för, ty vad dödsfienden vill jag skall göra är jag medveten om är till min nackdel, och tvärt om. Så länge trusterna öka sina miljoner på arbetarnas svett, och dessas hustrur och barn tvingas att lida nöd, och staten tillåter metoder som skyddar denna trafik, så länge står det ovan skrivna som oomkullkastelig fakta, och jag tror ej att det finnes en enda arbetare som ej vet hur att på bästa sätt skydda sig och skada sin dödsfiende.

Det är ej lekens och nöjenas tidevarv som nu är inne, utan allvarets och handlingens.

Fegheten straffas från alla håll.

Var man. Var solidarisk till din klass, och din och alla arbetares sak och räddning är säker. Ingen trust eller stat kan bryta den.

Carl Ahlteen.

Läs ej detta, det är Tyskvänligt

Elihu Root, den gamle ruttna patrioten, vilken vill att alla som ej överensstämna med Wall Street och Russell skola skjutas på fläcken, när draften för "The Civil War" blev proklamerad betalade han 600 dollars för en annan man att ta hans plats. Hans ställföreträdare blev dödad och han lever och är nu för gammal att gå ut. Nu skriker han att I. W. W. äro för fega att gå ut, och att de erhålla tyskt guld då faktumet är att vi ej vill ha tyskt bly i vår kropp.

Ingen fara

Många arbetare förundra sig över och äro rädda för att I. W. W. tidningar Solidarity, Industrial Worker och Allarm bliva avstängda. Vi äro icke rädda för det. Ni ser, här finnes tusentals I. W. W:s ute på de olika arbetena som äro vana vid att få dessa tidningar regelbundet, och få de dem icke regelbundet så gå de ej och vänta till den 1 nov. 1920 och då rösta för fri press. De ha andra metoder.

Frågor för dagen

De dagliga samtalen nu i dessa dagar skilja sig betydligt från dem som gingo av stapeln för endast en kort tid sedan.

Varje människa som har rätt att bära namnet — människa — talar numera ej om småsaker som det gjordes förr i tiden, utan om sådana saker som revolution — direkt omläggning av samhällets ekonomiska struktur, om arbetarklassens ställning till de olika rörelserna m. m.

En fråga som jag med särskilt intresse hörde på och ganska livligt yttrade mig i var: Förutsatt att en revolution bröt ut i detta landet just nu, vad ställning skulle arbetarklassen — den revolutionära — taga till det nu pågående kriget?

Frågan är ytterst viktig det måste erkännas, och det skadar ej att skärskåda densamma lite, ty där finnes stora möjligheter för ett utbrott. Man måste hoppas att ej majoriteten av folket låta utan vidare lura sig till slaktbänken, och deras enda skydd finnes i en revolution.

För att en sådan fråga som denna skall kunna besvaras på ett så nära fakta som möjligt rörande sätt, måste man först taga en blick på den ena parten nu i krig: nämligen Tyskland.

Man kan ej, om man aldrig så lite känner till Tyskland, hoppas att det tyska folket självt bryter ut i en omvälvning, utan om någon ändring skall göras på det samhällsekonomiska området så måste det göras av ett annat lands arbetare, som icke ännu blivit så inskränkt och duperade som tyskarna.

Ett faktum är och kommer det alltid att bli, att just så som det ekonomiska samhällsläget är, sådant är folket och dess tanke om ett där gällande system.

Från den tid då Tyskland hade sitt sista krig — åren 1870-1871 — och upp till detta krigets början genomgick Tyskland en grundlig industriell omläggning, sådan som intet land genomgått, undantagandes möjligen Japan.

Tysklands kapitalister upptäckte ett system att utveckla sin produktion och distribution sådant, att de kunde konkurrera med vilket annat land som helst, och sälja sina varor till ett betydligt billigare pris än något annat land.

Detta grämde givetvis det engelska storkapitalet, och dessa tvingade tyskarna att sätta sitt landsmärke på alla varor de producerade.

Detta i akt och mening att hindra den tysk produktionen att vinna fast mark i andra länder. Kapitalet ropade på patriotism, utan att taga i betraktande att patriotismen och dollarn alltid följas åt. Detta gjorde att de vunno ej vad de önskade.

De tyska varorna vunno framgång, ty de voro lika goda som andra, och betydligt billigare.

Det tyska kapitalet hade då endast en utväg kvar, nu när deras verksamhet på marknaden hindrades av andra industriländer, den nämligen att uppbygga ett militärsystem som skulle sätta den vederbörliga skräcken i de andra industriländerna.

Här en flyktig historia av Tysklands utveckling som affärsland. Med den tyska industriens utveckling följde givetvis en förändring av de tyska arbetarnas levnadsförhållanden.

Den i Sverige välkända idén om de s. k. egna hemmen hade rätt tidigt i Tyskland vunnit stor utbredning. De förut egendomslösa löneslavarerna hade medelst detta sätt satts i stånd att äga en egen jordbit. Alla av eder kunna nog till denna slags äganderätt. Ett stycke land inköptes och den arbetare som inköper detsamma måste äga i kontanter en fjärdedel av den summa hans landstykke kostar i inköpspris, sedan lånar staten honom pengarna till att betala landet med, och han förbinder sig att bruka jorden efter statens befallning, bygga huset efter given stil, och betala tillbaka staten den summa han lånade jämte ränta på hela beloppet på följande sätt: räntan på halva den lånade summan betalas med 3 proc. under en tid av 28 år och den andra hälften betalas och avdrages eftersom summan sjunker.

Halva lånesumman betalas i perioder två gånger om året jämte ränta för en tid av 25 år, den andra hälften betalas på en tid av 3 år.

Personen äger, efter dessa papper blivit behörigen underskrivna, politiska rättigheter.

Nu närma vi oss själva huvudfrågan. Tänk er en arbetare, en slav som förut aldrig haft några som helst rättigheter, hur klingar ej detta i hans öron? politiska rättigheter, och därtill sitt namn som ägare till en bit av land i någon avkok, köpt under sådana villkor att han har att i punkt och pricka åtlida minsta vink från statens sida.

Hela personens ställning blir en annan, han känner sig som en av staten, en av samhället och får i träsken i förening med de andra ägarne, fastän hans ekonomiska ställning är mera beklaglig nu än någonsin förut. Han arbetar natt och dag för att kunna få nog över så att han kan betala sin skuld till staten och bli sin egen. Han realiserar ej att innan han uppnått åren 28 i ett sådant slit, så är hans kropp för länge sedan skyddad under 6 fot av jord.

Revolvens anda som mycket lätt kunde uppspara hos de egendomslösa, har ingen lämplig jordäm alls hos dessa till staten sålda slavar. Detta har storkapitalet insett och inser, och därför har organisationer bildats för att få denna idé utbredd.

Tysklands arbetare voro som förut är nämnt redan snärviga på detta sätt, det fanns ej hos dem det minsta behov av revolutionära organisationer, ty de voro en del av Tyskland självt. De voro politiskt radikala och medlemmar av det tyska socialdemokratiska partiet, men det har absolut ingen betydelse, ty vi känna till deras slagord. Tysk först och socialist i andra hand.

Vid sidan av denna beklagliga ställning som den tyska arbetarklassen utagit, var en annan mera beklaglig, den nämligen: de tyska arbetarhemmen — om vi skola ge dem detta namn, hade förvandlats till små fabriker, och gamla och unga voro sysselsatta med fabricering av alla möjliga alster för världsmarknaden.

Det tyska kapitalet fann ut att det är bättre att förfärdiga små händiga maskiner som kunna installeras i hemmen, än att bygga stora sanitära arbetsfabrikeringar, därtill hade de tillfälle att sälja sina maskiner till dem som producerade deras varor. På detta sätt lyckades det att få ett slaveri-system till stånd, som icke begränsade sig till statsligt kontroll endast, utan varje arbetsgivare, som till slavarerna sålt en maskin, hade också kontroll över dem. Detta gällde, utom den kontroll slavarerna själva ställde på sig till förmån för staten och kapitalet i sin helhet.

Det hette så vackert: vi äro ägare av de verktyg med vilka vi skaffa oss vårt levedbröd, samt ägare av den jord vi leva på, och det hus vi bo i, vi äro en av staten och följaktligen ha vi gemensamma intressen med densamma. Att överändakasta staten skulle varit det mest absurda i dessa slavarers ögon. Hur skulle vi nu ställa oss till den tyska militarismen och det slaviska duperade tyska folket i händelse av en REVOLUTION?

Med denna förhistoria kan det vara mycket lättare att besvara denna frågan än det var innan.

Vi finna alltid när vi studera en historia, hur det eller det landet utvecklats sin militarism och sin autokrati.

De hopade miljonerna i fåtalets händer, den stora möjligheten till ytterligare kapitalisering, se där orsaken.

Det tyska storkapitalet skulle till vårt pris som helst bryta sig fram, det engelska och amerikanska skulle ha sin plats eller rättare kontrollera och för detta ändamål skulle det rustas, alltid hade man som ursäkt att det gällde de att skydda sig, och för detta ändamål voro alla, hur lite de ägde, villiga att bära sin del. Att det blev arbetarklassens börda är tydligt, ty ingen utom den som producerar, kan vara den bärande i detta såväl som i alla andra fall.

Det är samhällets ekonomiska underlag, det arbetande folkets äganderätt som då det gäller en omvälvning, är faktorn att räkna med. Det är också en annan självskriven sak, den nämligen, att då det gäller att ändra eller helt borttaga ett samhällsätt så måste orsaken till detta onda borttagas först, ty annars bliver det som när trädgårdsmästaren rengör sina land och endast tar av topparna av tistlarna, de i stället för att stanna i växten och slutligen försvinna, i stället uppväxa med förnyad styrka.

Ingen förändring kan således förväntas från samhällsreformernas sida, och heller ingen från det bestående samhällets, och sådant prat som Amerika bläser ut, att de äro i krig för att bringa bestående fred i ett privatkapitalistiskt samhälle är endast prat, det är absolut omöjligt, ty vid sidan om de stora möjligheterna till profit i krigstid, kommer den välkända praktiken från kapitalistsida fram, den att medelst nationalistiska krig döda den framväxande revolutionära andan bland det arbetande folket.

Här heter det att föra krig för att göra demokratin säker — skall vara för att för alltid döda varje spår av demokrati.

Utom allt detta visar vårt stadium av det tyska folket, att ingen revolution kan väntas av dem, ty de mest radikala ha drivits ut i krig, och de andras äganderättsbegrepp hindrar dem att ens tänka på detsamma.

Dessa band äro tusen gånger hårdare och svårare att bryta, än dem som autokrat, i form av lagar och professionella "gunmän" binda folket med, ty de förra äro inom och de senare utom dem själva.

Om nu en revolution, vilken kan komma mycket hastigare än vi kanske hoppas, skulle komma, så är av det redan anförda tydligt, att det enda vi ha att göra i förhållande till kriget, är att rent ut sätta stopp till detsamma, ty den tyska militarismen är ett resultat av det tyska kapitalistiska systemet, den engelska av det engelska dito, och samma är förhållandet med Amerika.

Skulle nu genom en revolution det ekonomiska samhällets läge förändras så är det tydligt att sådana varbölder som militarism måste helt och hållet bortopferas.

Man kan aldrig tänka sig ett sunt samhälle med dylikt i detsamma.

Någon säger kanske nu: hur skall det vara möjligt då att uppehålla ett sådant samhälle som det vi tänka att upprätta, när vi ha sett att det finnes små utsikter att få en revolution till stånd i Tyskland, vi skulle givetvis överfallas av tysk militarism.

Svaret har I. W. W. till hands i detta fall, därför att alla försök de gjort, i alla delar av landet att förbättra sina arbetsförhållanden så ha de mött med maskingevär och bajonetter, ej av tyska soldater ledda av tyska autokrater utan av amerikanska soldater, ledda av amerikanska demokrater. Svaret — lägg arbetarjättens armar kors bröstet, hindra samhällsmaskineriet att fullgöra sin funktion, och soldaten, om han vill leva har att taga till med att producera, och i och med detta blir han ej soldat längre.

Skulle nu revolutionen omfatta mera än Amerika, vilket är det mest troliga att den kommer att göra, så blir det endast att medelst blockad och bojkott bringa det tyska folket till samförstånd av de nya tidernas idé. Det bliver då inom kort klart för det tyska kapitalet och folket i sin helhet, att de under inga villkor kunna existera utan ekonomisk förbindelse med andra länder.

Vi ha sett av denna lilla historiska överblick att den tyska militarismen lika som all annan militarism är produkten av ett gällande ekonomiskt system, när nu detta systemet försvinner, och i stället för den gällande regeln: militär för landets och folkets skydd, det blir bort med militarismen för landets och folkets skydd, så har militarismen ingen uppgift att fylla. Orsaken till alla länders olyckor, lidanden och ruiner ligger direkt i militarismen; militarismens upphov är privatägarandertill till källorna av den samhällsliga närigen. Tag bort upphovet så försvinner orsaken, och mänsklighetens drömda himmel är och bliver en verklighet.

Carl Ahlteen.

Generalsträjk och folkrevolt

De borgerliga friheterna äro blott skenbara friheter.

Detta förstår t. o. m. de indifferent oorganiserade arbetarna nu, då kriget är över dem. Och det s. k. psykologiska ögonblicket är inne, då man kan tala till dem om ekonomisk klasskamp, organisation och få dem att begärligt lyssna också. Varför? Emedan den omedelbara faran att dödas på Frankrikes slagfält, hotar deras liv.

Just nu tycks deras självbevarelsesdrift vaknat, vilken de alltid förut lämnat åt "ödet." Eller kanske ha många resonerat som så, att de kunde på bekostnad av sina klasskamrater uppnå en bättre samhällsställning.

Bedrägliga illusion!

Nu springa de som äro i militäråldern (21—31 år) omkring som förvillade och söka hjälp, varvid alla möjliga metoder användas.

Staten, som de förut i sin okun- nighet trott på, vill ej hjälpa men väl stjälpå — det är ju den som nu fordrar deras liv. Yrvakna ropar många "att det är då alldeles för märkvärdigt, att man inte kan få leva i fred och idogt arbete, då man intet annat begär." I sitt desperata mod begå somliga stöld för att bli straffade och sålunda slippa ifrån mordandet, enär i Amerikas armé ej får finnas brottslingar. Många gifta män som ej hava barn låna dylika för att som barnförsörjare bli frikallade. Och åter många söka hjälp hos "socialisterna" och mena att dessa böra väl rädda dem.

Att de ej veta skillnaden på socialist och socialister, må för- lätas dem, om man därtill tager i betraktande, att de i de politiska partierna organiserade socialister- na själva tänkt sig att med sina socialistpartier kunna frälsa pro- letariatet.

De söka efter de bäst metoder- na för skydd, men inget tycks hjälpa, inte ens socialistpartier- na kunna rädda, och hur skulle de kunna då de ju inte äro organi- serade på det området — det eko- nomiska, som allena kan stoppa samhällsmaskineriet.

Men då de hänvända sig till I. W. W. säga vi: det finns inget mål icke proletariatet kan tillkämpa sig genom sin ekono- miska organisation. Vi säga: den härskande bourgeoisklassen i Amerika är beroende av vår ar- betskraft, och genom att vi un- dandraga dem denna, stå de maktlösa.

Sådant språk förstå de med- ens, och man kan med lätthet förklara för dem, att proletariats kampmedel — nekandet av ar- betskraften — sträjken, är det som måste komma till använd- ning, för att skydda dem från

den omedelbara faran att slaktas i Frankrike; att det amerikanska proletariats effektiva kamp mot kriget och existerande sociala orättvisor och skräckvälde, är dess ekonomiska kamp och gene- ralsträjken dess vapen.

Som sagt de förstå med ens att här ligger räddningen. Och om de — de "förunderade" sociali- ster också — skynda att organisera sig i I. W. W., är det ännu tid förhindra deras blod att flyta på den redan i blod dränkta euro- peiska jorden.

Låt oss ha blicken öppen för vad som tilldrager sig just nu i de västra staterna. Generalsträ- jken har börjat och densamma skulle i den omedelbara farans stund bliva ett försvarsvapen mot mobilisering och tvångsut- skrivning, mot kriget självt, sam- tidigt som den ju är det ameri- kanska proletariats samhälleli- ga angreppsvapen.

De strategiska punkterna äro redan angripna och delvis oku- perade av I. W. W. ensamt. Vi mena gruv- timmer- och jord- bruksindustrierna. Därinom har I. W. W. ingripit med aktiv aktion. Och de organiserade lantarbetarnas antal är så stort, att med deras ingripande striden redan från början fått en avgö- rande betydelse. Ty här är det själva nationalrikedomen som träffats.

Sträjken inom timmerindustrien är vad västern beträffar generell, och föres av I. W. W.

Den stora koppargruvsträjken — generell kan man ej kalla den men väl storsträjk — föres även- ledes av I. W. W. och finnes där ju intet spår av den gamla paten- terade fackföreningsmetoden. Och om andra industrier såsom kolgruvindustrien med sina gam- la fackorganisationer kunde för- må sig att även falla in i striden skulle helt hastigt all råvaruin- dustri paralyseras.

De strategiska punkterna äro angripna och I. W. W. har inga "fönuftiga" och "ansvariga" leda- re som man behöver riskera att avblåsa sträjken, som andra storsträjkar så ofta haft. De ha inga strebertypiska ledare, lystna efter borgerlig vällevnad, att bedära sig med parlamentari- ska betraktelser, som så många andra storsträjkar häft (man er- inre sig den svenska storsträjken.)

I. W. W:s medlemmar äro ej indifferent, utan klassmedvetna revolutionära arbetare i årlig verksamhet för proletariats fri- görelse. Deras våldiga upplys- ningsarbete, bottnar delvis i ge- neralsträjkens idé, vilken skall gi- va oss bröd för vårt klasskamps- uppfylla liv.

Under utvecklingen av sin egen stridskraft har I. W. W.

skapat förtroendet till denna sin egna kraft och förmåga. Och man kan med bestämdhet säga att den är mogen för den sista befrielsekampen. Var god och se omkring er vad som försiggår, ni I. W. W. belackare!

Vilken gapande skillnad är det icke mellan vår revolutionär-ekonomiska arbetarrörelse och de socialist-politiska partierna som slösa så mycken tid, kraft och energi på — ja, på vad? — att klandra de regerande klasslagstiftarna och ändamålslösa försök att ävägbringa försoning och harmoni med det bestående. Dessa partier bryta den revolutionära udden i stället för att skärpa den. Och genom att ha lyssnat för mycket till det politiska jonglerandet har den gamla arbetarrörelsen också förlorat den märgfulla kraft, som skulle gjort det möjligt att förhindra kriget och i allo värna om sina livsintressen.

Detta bör varje ärlig arbetare nu i dödsfarans stund inse, och ej längre förlita sig på politiska löften om statens hjälp, utan på egen och organisera sig för den klassmedvetna ekonomiska kampen, med de modärna vapnen och kampmedlen.

Frågan är icke längre om huruvida vi vilja generalsträjk eller ej. Frågan är om vi ha något annat vapen, som är lika dugligt. Finns det? Nej, det finns inte annat!

Kanske var det nödvändigt att Amerika kastade sig med i den europeiska häxdansen, för att det amerikanska proletariatet skall vakna och genomföra sin ekonomiska revolution medelst generalsträjk och en antimilitaristisk folkrevolt.

Varje man och kvinna sätte nu skuldran till hjulet.

Ed. Mattson.

Skräckväldet i Amerika

(Forts. fr. sida 1.)

I sista Allarm härom följande vilket bevisar barbarernas framfart därstädes: "Jag har med egna ögon sett kamrater komma hit upp, vars kroppar varit så illa tilltygade att man med möda kunnat iakttaga annat än stora blodiga massor."

Det återstod dock för kopparbaronernas lakejer i Butte, Montana att sätta kronan på värdet i vad det gäller alla deras hittills mot arbetare begångna nidingar. Det var då de — sex beväpnade och maskerade barbarerna — natten till den 1 augusti trängde in i Frank Littles rum, bundo för hans mun så han ej kunde ge ljud ifrån sig, drogo honom så ur sängen, och utan att få tillfälle att kläda sig eller ens kämpa för sitt liv, förde de honom i nattens mörker i automobil till en järnvägsbrygga, där de fäste ett rep om hans hals samt hängde honom till bryggan.

Frank Little var organisator och medlem av I. W. W. exekutiva kommittén. Som den personifierade viljekraften och klar-synte stridsmannen — vars maning till arbetarna alltid var Solidaritet — Little var fruktad och hatad av koppartrusten, därför blev han lynchad.

Men trots detta skräckväldet och förföljelser mot I. W. W. har organisationen växt oerhört och för varje våldsdåd begånget har tillslutningen blivit större, och vad sträjkkrörelserna inom nämnda industrier beträffar, så ha de vuxit i omfång och intensitet, icke minst på grund av det råa mordet på Little.

Skogs- och sågvarksarbetarna i de västra staterna äro på generalsträjk i sympati för gruvarbetarna, för 8-timmars arbetsdag, högre lön och bättre sanitära förhållanden.

Som ett nytt momentum visande klassolidariteten "en oförrätt till en, en oförrätt till alla," kommer lantarbetarnas industriella organisation av I. W. W. och förklara sympatisk generalsträjk den

En dans till döds

"Sista striden det är — — —" Med en, för utsugarna, oroande hastighet fylles de sista sidorna av privat kapitalismens historia.

Som vansinniga dansa de fram under krigsmusik och tjut från sina trogna besjunga, prässen. Tusentals liv offras varje dag, millioner lida under deras tyranni, utan klagan eller protest, — så säga de själva, — och medan girighetens djävlar gastkramar deras förstånd rullar miljonerna i guldmyntet och sedlar genom deras blodbesudlade händer. —

I blind yra går dansen — till döds, hastigt — men historiskt metodiskt, på samma sätt som födelsen, i blod och tårar. —

Det är systematiskt vansinne, — så kallt logiskt, att om de själva kunde se — skulle de ryssa för slutet! Med självtagen pondens kommander de, en liten grupp, den stora massan framhållande sin överhöghet, sin gudomliga härkomst — och de förtryckas dumhet! —

Deras makt är ej större än att den måste stödjäs av oss de förtryckta — förutan oss voro de intet, — vår klass ger dem möjligheterna för existens, vår klass ger dem arméer och skydd, och föräddarna av vår klass ge dem det stöd förutan vilket de skulle falla maktlösa till jorden. —

Mitt i vansinnestjuter höres dock något som ej vill höras, — — — ej som ljuvlig musik efter vilken dansen kan trädas. — Icke heller som lovtal för det som borde förbannas! Men kvindandet och suckarna från dem som äro inunder, från dem som bära allt men svälta, från dem som lida utan gengäld, som blöda och dö för andra än sig själva, — — — ljudet samlas och förstärkes, böljar fram ibland, — avtar men tystnar ej — — — och just nu har det format en kör; en symfoni dånar, som ej faller under benämningen "skön," men ack, så skön för dem som sjunga. — — —

Oss blev aldrig givet sångens gåva, vår tid, vårt liv var nyttigare använt, nu ha vi själva diktat sången mörk och hotande som livet varit, vårt liv gav aldrig till till sång — — — men li-

20 augusti. Punkt 1 i deras fördringar är: **Alla klasskrigsfångar skola frisläppas.** De andra punkterna äro kortare arbetsdag, sanitära levnadsförhållanden, inga förföljelser mot organiserade samt skola alla stängda lokaler öppnas upp igen.

Alltså, efter alla dessa mord, fängelser och förvisningar, stå arbetarna genom sin organisation mera solida tillsammans än någonsin. Organisationen maktigare, och smidigare än någonsin förr, och den generella sträjkkrörelsen inom dessa tre industrier — gruv, timmer och agrikultur — är en enhetlig sammanlänkande solidaritetsträjk — den mäktigaste och modärnaste av alla sträjk-rörelser, ity den visar att **klass**-egoismen vunnit insteg hos det organiserade proletariatet.

Då detta skrives meddela de kapitalistiska dagtidningarna att militärmyndigheterna i Spokane, Wash. d. 19 arresterat 27 aktiva I. W. W.-medlemmar däribland distriktssekreteraren James Rowan, och att de hållas som militärfångar. (Det var från Spokane generalsträjkspromklamationen för den 20 augusti utfärdades.)

Tidningar påstå nu att denna soldaternas raska handling kvävt sträjk i sin linda. Men samtidigt meddelar samma blad att Rowan efter arresteringen yttrade: "Mitt fängslande endast bidrager till en intensivare sträjk, och kanske den nu kommer att spridas till andra industrier."

Efter 9½ månaders oavbruten förföljelse och terrorism i syfte att krossa organisationen, står I. W. W. kraftigare och stridsdugligare än tillförr och växer som svamp ur jorden.

E. Mattson.

dandet har lärt oss det som mycket annat. — Förlåt oss därför, om ej vår sång är klassisk och icke sekunderad av fina instrument men den av vår — vår —

Skyll ej på oss om sången skorrar i ert öra, om takten är för hastig för er dans. — Vi rå ej för om värktygen som hålla takten ej passa in i eder ritual. — Sången är vår egen, rytmen är blodets takt i våra hjärtan, — en önskan efter liv, av kärleken till livet. Er musik bjöd kärlek intill döden. För er vår sång blir dans — och dans till döds!

Gå på nu, dansa åt och njut, ännu en tid! — Samla hela ert anhang av beväpnade banditer med eller utan er kostym! Ni borde ha lärt av det som nyligen passerat, att ingen ting kan stoppa oss!

Tro ej att edra våldsdåd äro glömda, eller namnen på dem som föll offer! Minnes att liksom hela vår klass, hela vår rörelse måste bestå av män, så voro också offren för ert hat män av det slag, som edra lögnaktiga ryggradslösa diktare, i sin sjukliga fantasi aldrig kunde ha diktat, ty ert ideal av manlighet står under, djupt under vår uppfattning, av mänsklighetens avskum!

Om det fordras en man, som vi säga att utsuga och bestjäla nedtryckta slavar, att tvinga dem till kamp för dem som voro förtryckta, som tordes slunga er omanlighet i ert ansikte! Deras rop blev ju endast noter i er dansmusik, endast tilldragelser i ert "framåt-skridande!" Men deras död, gav liv till resten av arbetarklassen, för varje droppe av deras blod, fick symfonien ännu en stämma, och medan er dans till döds pågår, bruser vår sång allt starkare. — — — Ni har hört den, den är ej skön som edra konster, men den är vår egen — vår. — — — Upp till kamp emot kvallen, sista striden det är — — —

Fra Diavolo.

Från Rockford III.

I kyrkornas stad, Rockford, är nu fullständigt en villervalla allseda den 5 juni. Allting är absolut gålet ställt här. Först och främst så har staden blivit en märkesstad över hela landet. Vilken tidning man slår upp, så finner man alltid en bit om Rockford. För några år tillbaka visste inte många om nämnda stad, trots att det är industristad. En massa av stadens innevägnare påstå att polischefen har tappat sina skruvar på ett eller annat sätt. Ingen människa har något att säga till om här nu, endast polis och militär ha fritt spelrum. Ingen får hålla föredrag i Rockford. Den 28 och 29 juli hade Rockfords Defenskommitté anordnat en stor "Picnic" i en privat park, vilken kommittén hade betalt med 15 dollars för dessa två dagar. Överskottet som möjligen blef på "Picnicen" skulle gå till de häktade kamraternas familjer. När allt var klart ifrån kommitténs sida, med inköp och annonsering, så blev vi av polismyndigheterna absolut förbjudna att avhålla nämnda picnic. Ordern löd: var det så att vi inte åtlödde befallning, så skulle blod flyta. Själva huvudorsaken skulle vara att W. D. Haywood skulle hålla föredrag på söndagen. Det var mycket farligt att få honom hit just nu. Myndigheterna voro rädda för att militären hade gått för att lyssna till hans föredrag. Detta är ändock inte det mest lumpna som myndigheterna ha gjort. Det sämsta är att de icke låta fredliga människor vara i fred. Medlemmar av I. W. W. har polisen hållit på med att arrestera nu i två månaders tid. Så fort de se att någon ny person går upp på I. W. W. hall, är polisen efter honom, tar och arresterar honom utan vidare. Den 1sta augusti blev 4 stycken tagna upp på hallen. Alla blevo tagna för lösdriveri, en annan kamrat tog fritt från sitt arbete för att se de arresterade, han blev då tagen själv och dömdes att bliva sänd till Chicago på sina egna pänningar, som han hade då han blev tagen. Det finnes nu inte en tidning i Rockford utan det står

att läsa om I. W. W. Så de som på andra platser i landet läser Rockfords-tidningar kunna säkert tro att det inte finnes annat folk än I. W. W. i Rockford. I kväll säger en tidningsblaska att nu är det slut på I. W. W., polisen har stängt hallen. Ja dessa låga varelser ha gjort så, men I. W. W. finnes i Rockford, och det finnes ingen makt i världen som kan driva I. W. W. härifrån, ty vi kan med hög och ren stämma skrika ut detta för er. Ni som hatar oss så mycket, Vi vill tala om för eder att på 480 sista möte fick vi kvinnliga kamrater in i I. W. W., och flera kommer nästa tisdag. Local 480 av I. W. W. möter varje tisdag å East State Str. Kom ni dit kamrater! Vi skall nog låta hallen bliva öppen igen. **Organisera er nu kamrater!** Nu är tiden inne! Varje tänkande arbetare skall göra sin plikt nu för att visa våra kamrater som äro häktade, att vi ha gjort något medan de ha suttit inne. Ni se nu att I. W. W. är den enda organisationen som kapitaltet fruktar. Kamrater över landet, kom till Rockford. Vi skall organisera. Det är gott om arbetare också här. H. E.

Ett historiskt dokument

I tidningen "Seattle Times," av den 5te augusti innevarande år hade nedanstående brev, skrivet av arbetare vid Clear Lake Lumber Company, influtit.

Tidningen ifråga uppgiver att brevets innehåll tillställts medlemmar av Washingtons delegerade i kongressen. Med anhängan om en åtta timmars dag vid sågverk och timmeravverkning.

Någon kommentering från min sida torde vara överflödig. Alla som händelsevis torde taga del av nedan införda dokument ombedes taga i betraktande att utifall dokumentet skulle åsädskomma åtta timmars dagen så får likväl all kredit för detsamma upphov tillskrivas "The Industrial Workers of the World." Utan sistnämndas existens hade aldrig detta dokument sett dagen.

Tänkande reflekterande människor gör bäst i att visa vederbörande fördragsamhet själv, måste jag hålla mig för näsan då det kom i min närhet.

Förståndet öppna nådelig och lär mig gud sågvarksbaroners vilja.

Dokumentet lyder i herrans namn sålunda:

Vi kommitterade som härunder nedskrivit våra namn representera arbetarne anställda vid Clear Lake Lumber Co., numring omkring ett tusen namn, anhålla härmed aktningfullt det Ni försöker genomföra obligatorisk åtta timmars dag, att tillämpas i trävaruindustrien i United States.

Baserad å noggrann undersökning finna vi det sågverk- och timmeravverkningsbolag på Pacific kusten icke är mot åtta timmars dagen förutsatt den kan göras universal inom trävaruindustrien över hela United States. Vi tro också att trävarubolagen icke kan operera (undantagades för lokalt bruk) åtta timmars skift, och betala nu gällande dagspänning och konkurrera med söderns bolag, som har i sin tjänst arbetare vilka tillhöra de färgade raserna och arbeta tio a elva timmar, så väl som andra trävirke producerandes områden av United States (högst eget att de ej nämnt B. C. i detta dokument).

Vi ha stadig anställning, kampar och sågverk av detta bolag har icke nedlagt driften ännu, trots det hat vi åsamkat oss från I. W. W., har det dock lyckats oss i vår strävan, emedan vi ständaktigt hållit på våra personliga rättigheter(?) även då vi blivit varnade har vi fortfarit att arbeta, skulle vi råka bli brännmärkta som sträjkbrutare, neka

vi det oaktat att nedlägga arbetet. Dessa män som uppåggat till bråk äro icke regelbundet samsatta här, överhuvud taget äro de även främlingar till oss. Vi känna icke ens till om de äro sågvarksarbetare.

Som vid järnvägstvisten.

Vi tro icke att åtta timmars dagen kan vinnas medels sträjk och arbetsnedläggning på Pacific kusten i trävaruindustrien, ej heller kan vi se något förnuftigt skäl varför presidenten av United States icke skulle kunna taga samma attitud i favör av män som arbetar i trävaruindustrien som han gjorde förra året i järnvägs-konflikten.

Arbetsvillkoren vid detta bolag är lika gott här som i andra bolag och förhållandet mellan förvaltningen och män (antagligen menas det här arbetspersonalen) har alljämt varit mycket hjärtligt, och oss veterligt föreligger ingen orsak varför de goda samförstånd som är rådande icke skulle bibehållas. Oss förefaller det, att vill dess s. k. arbetareledare åstadkomma önskvärda resultat, så skulle harmoni befrämjas mellan arbetsgivare och arbetare istället för hat och osämja. Allt försök från Eder sida som hjälper att åstadkomma realisandet genom lagstiftning av en lagstadgad åtta timmars arbetsdag över hela United States, vill bli hjärtligt emotsedd av oss.

För något år sedan blev ett lagförslag till åtta timmars slopat i denna stat och vi tro orsaken varför lagförslaget icke blev lag var, att de röstande ansåg det omöjligt för industrien hålla sig uppe i staten Washington under ett åtta timmars system, då övriga stater i United States fortsatte med tio timmars dagen.

Vidare bedja vi att Ni söker överenskommelse med krigsdepartementet och såmedels ser till det vi får nödig federal protection, det vill tillåta oss fortsätta med arbetet, och glöm oss icke, giv protection till oss och familjen, från bands av I. W. W.'s som strövar runt i trakten.

Sanktionerat av förvaltaren.

Denna skrivelse har avfattats med full vetskap av och med approvel av "the general manager av Clear Lake Lumber Company, B. R. Lewis, vem Ni otivelaktigt personligen känner, skulle Ni det oaktat hysa något tvivel angående trävarubolagens ställning till ovanstående såsom vi framställt samma, tillåt oss då framhålla det Ni söker bekräftelse å samma genom att ni sätta Er i förbindelse med B. R. Lewis eller annan industripatron i staten Washington.

Aktningfullt,

Charles Conley, J. V. Lord, T. B. Ajeny, Michael, Nichols, Thomas Tornassen, Lester Sanders, Ole Knutson, N. O. Connell, Nathan Creemer, M. Buchanan, Godfrey Anderson, John Turner, Ed. Freeman, Charles Brown, A. G. Tacy, John Sworts, G. W. Dan-nell, William J. Dewitt, Julius Pamuer, I. E. McDougle, E. T. Banta, Swan Johnson, E. B. Anderson, James Ryan, E. R. Moyer, George Westwood, H. E. Congdon, W. A. Ross, Ed. French, H. C. Hackett, K. C. Wellett, E. S. Wallace, George Eules. Ecce Homo.

Alla fredsvänner kallas I. W. W:s och tyskvänliga

Alla fredsvänner och anhängare av demokrati här i Amerika kallas av de kapitalistiska tidningarna för I. W. W. män eller tyskvänliga utom påven i Rom. För några dagar sedan kom han ut med lite s. k. fredskackel men jag har ej sett att de kapitalistiska tidningarna ha anklagat honom för att vara en I. W. W. man ännu. Kanske senare.

Fernwood, Idaho

15 aug. 1917.

Skogsarbejdernes streik.

Det er tyst og stille i skogskampene. Ingen øks eller sag høres, ingen træer fældes. Kun paa enkelte pladser bliver luften usund paa grund af scabs. Steiken har spredt ikke allene i Idaho, Wash. og Montana, men ogsaa ned til Oregon. Fra denne stat hører vi, at flere kamper er ude paa streik for 8 timers dag. I samtlige stater, hvor streiken tager plads, lægges loven paa hylden. Nye love springer frem. Disse stater er nu uden om U. S. A. grændser, hvad lov og ret angaar. Nordvesten er Sibiens efterfølger. Hundredevis af I. W. W. holdes i fængsel, uden nogen som helst klage imod dem. Det er Lumbermens Association, som har kastet masken og siger, vi er staten. Dette forbund er enevoldshersker. De har sent ud en brochure, I. W. W. er den største af farligste af Amerikas fiender. De opmaner alle eiendomsbesiddere og forretningsmænd at slutte sig sammen for at knuse og udrydde I. W. W. Skogstruften, samfundets støtter, er Amerika.

De maner alle parasiter om at læse denne brochure og tænke over, hvad den indeholder.

Det er et poem i brochuren, som ikke findes i I. W. W.'s litteratur: "Fremmad kristen soldat" findes ogsaa der, men 4 linjer af sidste vers er med vilje, blevet udeladt. Forøvrigt indeholder denne lille bok, enkelte sætninger taget ud, her og der, fra alle vore bøger.

Hvad de særlig søger at halde frem er, at I. W. W. vil have en industrielt administration med industrielt demokrati, istedet for et politisk government. Denne brochure er spredt over hele Idaho. I. W. W. litteratur bliver beslaglagt og ødelægges. Det er ulovlig for I. W. W. at sælge sin litteratur og sine aviser i Idaho. En mand med medlemskort i I. W. W. kan fængsles eller jages ud af staten. Governor Alexander, har personlig besøgt alle lokaler og de fleste picketkamper, og ordret alle lokaler lukket og alle pickets at flytte ud. Dette har haft tilfølge, at de fleste af arbejderne har gaaet ud af staten. Det er svært faa scabs, og derfor let for vore pickets. "Sheriffs" (Lensmænd) i streikdistrikterne holder møder ret som det er, for at lægge planer om at ende streiken. De 4 guvernører havde et vellykket møde i Portland. De sendte ud en aaben erklæring, at streiken var over. Alting var godt og vel, det var bare en ting som manglet, jernhælen arbejder ikke godt. Den passer ikke i en I. W. W. streik. Den tjener bare til at gjøre os mere solidariske og mere bestemt til at holde ud, til vi har vundet streiken.

Hele den politiske yngel er Lumbertrustens sprællemand. Tømmersensator Pointdexter er ogsaa sat i bevægelse.

I Seattle holdtes en konference; det forøgs at bringe streikere og arbejdsgivere tilsammen, for at komme til en forstaelse over de forskjellige tvistemaal. Henry Zuzzallo var ordfører. Blandt andre ting som kom op der var, at streikerne blev ofret en 10 timers dag med 9 timers betaling. Eller hvis de vilde kalde streiken af og gaa tilbage med 10 timers dag nu, og fylde ordene og faa dem sendt ud, saa skulde alle arbejdere stemme over om de virkelige ønsket en 8 timers dag. En kortere arbejdsdag skulde da gives os, om majoriteten saa ønsket, men stemningen skulde oversees af "Defence Council, 3 indflydelsesrige forretningsmænd. Disse skulde være upartiske. Jeg underer om 8 timers siderne skulde blive tællt. Som vi alle ventet, denne konference bragte intet resultat. En del af sagbruksar-

bejderne og et faatal af skogsarbejderne paa Pacifickysten er organiseret i A. F. of L. De er organiseret for trustens og ledernes velfærd. De er heldigvis for faa til at gjøre nogen skade. St. P. & T. Lbr. Co., sendte ud 30 Italienere til camp 10. De negtet at arbejde, da de fandt ud, at de var sendt ud til at hjælpe at bryde streiken. Japanserne negter ogsaa at arbejde, saa længe streiken holder paa.

Tacoma. "St. Paul Mill" med 750 mænd er stanset.

Følgende sagbruk har kontrakt med I. T. U. (A. F. L.) og arbejder nu 8 timers dag. Danaher Lbr. Co., 250 mænd, Wheeler Osgood Co., 250 mænd, F. S. Harmon, 100 mænd. Peaterman 75 mænd. En del smaa kompanier har ogsaa givet 8 timers dag.

Men da skogsarbejderne tilhører I. W. W. og der er næsten intet tømmer paa haand, vil A. F. of L. blive af liden hjælp til at bryde streiken.

Everett "Bulletin" (flyveskrift) beretter vellykkede møder hver nat. Flere scabs kommer ud paa streik hver dag. Tiltrods for en "injunction" mod picketing, blir picketlinjen større og større.

Arlington distriktets kamper er ude.

McMartins, Rucker's, Fortson's, Lambsons, Geo. Cohutes, Nelsons & Neal, Sound, Danaher, Cobb & Healy, Pilchuck, Stimpson, McMurray og Day Lbr. Co., samt en del bolt kamper og "shingle mills". Aberdeen distriktets report er, at situationen er uforandret. Ro og orden hersker overalt. En eksemplarisk solidaritet raader. Et større antal af "gunmen" er sent ind til Alaho aug. 4. I Alaho-distriktet bare 22 scabs. Finske kvinder er paa picketlinjen.

Oregon-distriktet aug. 3.

Olsons kamp, Deer River, kom ud ren. Formænd, koks, skogsmænd, engineers, maskinmænd, og banemænd, 150 mænd ialt, 70 sluttet sig til I. W. W.

Sidste streik bulletin beretter at over 40% af skogs- og sagbruksindustrien i Oregon er ude paa streik. Dette er en god begyndelse, naar vi tager i betragtning, at der var næsten inget organisationsarbejde gjort i disse kamper.

I Spokane-distriktet er alt ved det samme.

Kapitalistpressen er fuld af artikler om I. W. W. Vi faar en uventet avertering, som følges af en uhyrt litteratur-salg. Alle mulige forsøg gjøres for at lukke hallen og I. U. 500 hovedkontor i Spokane.

En gruppe af forretningsmænd i Cour d'Alene gik til Spokane for at øve tryk paa byens fædre. Spokanes handelstand anbefaler at I. W. W. maa udryddes.

Hvis I. W. W. vinder denne streik, saa kan intet raattent kjød og ingen gamle fordærvede varer sendes til kamperne. De behøver kamperne som "skule" tønder.

De tror, at om hovedkontoret lukkes, saa vil streiken blive over. Store gade-møder holdes hver nat. Takket være den frie avertering i dagspressen, saa har vi bedre møder end nogensinde før.

St. Maries-distriktet. Hallen der er stængt. Sekretæren er arresteret. Da denne lille by ikke har fængsel stort nok, saa er I. W. W. blevet sent over til Moscow, (ikke Rusland,) men til et andet "herred" i Idaho.

De bygger en "bullpen" nu. En del tømmer sendes ud, der var en del paa oplag, siden sidste vinter. Men det vil ikke vare længe før disse tager slut.

Chris. Solberg (Zahlberg) er "gunman" for Blackwell. Han er en lomme udgave af Linderfelt, og ser ud som de gamle norske trægudene vi ser af billedet i Asalæren. Ingen træer fældes. Potlach er beskæftiget med at be-

kjæmpe skogsbrand og gjøre nye lover mod I. W. W. i denne staten.

Sand Point, New Port og Spirit Lake er fremdeles ude paa streik. Faa scabs. Hallen i Sand Point er stængt.

Wenatchee og N. Yakima, Wash., har "bullpens" fulde af I. W. W. Disse er vøgtet af soldater. Den første er i frugt-beltet i staten. Den anden har et "Box factory" og et sagbruk.

Montana er fremdeles ude paa streik. Denne stat kontrolleres af Frank Littles mordere. Naar denne niddingsdad kommer mig ihu, saa kommer disse linjer i tanken.

Det er store og det er det glupe at merket det staar om merkesman stupe. (Per Sivle.)

Missoula I. W. W. hvod Arthur Smith er delegat, fortæller, at de bliver paamindet om 3-7-77. Disse lovlidige, gudfrygtige frihetselskende og patriotiske forretningsmænd har glemt, at den franske adelsmand som bød masserne æde græs, fik munden fuld en kort stund efter.

Aldrig har en streik været mere fredelig og ordentlig end denne. Det er vanskelig at tie, naar det ser ud som alle tager en fornøjelse og en fordel i at haane og fornærme os.

Men vi maa være taalmodige. Vor tid kommer nok.

Industriell fridom vil en gang komme. Den kan komme fredelig om de lader os i fred.

Hvis masserne tager tølerne i sin egen haand er det rimeligt at "gunmen" kommer til at hænge i kapitalisternes tårne. Dette kan kanske forebygges, hvis kapitalisternes vil bruge fornuft. Men de har ingen. De vil ikke bruge den, fordi de mangler forstaelse af I. W. W. ideal.

Det er vel kanske unødvendig at mane Allarms læsere til at hjælpe alt de kan fincielt.

Penge og mange af dem behøves i denne streik. Vær ikke ræd at vi faar for mange.

Hvis der bliver noget tilovers, saa kan de sendes til grubearbejderne som behøver hjælp ligesaa haardt som vi.

Send disse bidrag til Gen. Headquarters, 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Denne streik koster penge. Den tyske keiser giver os det samme som trusten, ingenting.

Flyveskrifter trykkes og spredes viden om.

Disse indeholder daglige hændelser fra picketlinjen. En streik sang er trykt paa kort og kan faaes fra alle I. W. W. lokaler.

I disse dage da vi er mere og mere misrepræsenteret er det nødvendigt, at alle arbejdere skulde kjøbe vore pamphlets og aviser.

Lad os blive enige og tro til kapitalismen falder i grus og den industrielle fridom vi kjæmper for bliver en realitet.

J. A. H.

Brevlåda

Allarm kommer denna gång en dag senare än den skulle göra, ty just som den skulle sättas i präss erhöj jag art. från kamr. R. Johanson. Han meddelar också att han sänt 3 art. förut. Dessa ha naturligtvis hamnat i någon av postvärkets papparskorgar, ty de ha ej kommit till Allarm.

Deras nit kommer nog att belönas en dag!

SÄND FÖR EN PRENUMERATIONSBOK.

Alla Allarms läsare uppmannas att infinna sig på "The Workers Open Forum" på 11½ Western Ave., Minneapolis, varannan onsdag kl. 8 e. m. Ytterst intressanta ämnen och med ämnena fullt förtroliga talare finnas varje möte. Nästa möte den 12 sept. Fritt inträde.

Hur en del A. F. of L. ledare skaffa sig sitt levebröd

Arbetslurare tala för bröder parasiter — lumberbaronerna — i ett klubbrum av det "neutrala" Chamber of Commerce.

Mina herrar. Det ger mig mycket tillfredsställelse att tala för eder, speciellt vid denna tid, ty jag kan se i ert av sorg förvridna ansikte att ui lidit och lida akuta attacker av "Wobblyitis" — sjuka, angripande slavdrivare vars slavar äro organiserade i I. W. W. och äro ute på sträjk.

Jag förstår därför mycket väl att ni äro i stort behov av den hjälp och tröst jag vid ett sådant tillfälle kan giva er.

Mina herrar, jag representerar den enda säkra organisationen som kan bota denna beklagliga päst.

Ni alla förstå att jag talar om den kloka och säkra organisationen Amerikan Federation of Labor.

Jag förstår att många av eder ha skeptiska tankar om denna organisation, men jag skall snart förklara för eder att eder räddsla för denna organisation, är baserad på misstag och galna uppfattningar.

Ni skall snart se att denna organisation är ultra respektabel, och absolut harmlös.

Att börja med vill jag ge er en liten förklaring över den stora skillnaden mellan min organisation och I. W. W.

I. W. W. accepterar Social Evolution som ett absolut faktum, och basera sin filosofi och ideal på denna grund.

Den håller för fakta att kapitalismen har utvecklat sig gradvis från stadium till stadium och att den ej mycket längre kan hålla stånden utan måste lämna rum för en nyare samhällsform; Industrial demokrati—kooperativt ägande av maskineriet av produktionen och distributionen, samt ett demokratiskt styrelsesätt av dessa, av arbetarna själva, för dem själva.

A. F. of L. erkänner ej en sådan teori — ty det vore anarkistiskt — utan anser att kapitalismen måste existera, och att samhället kan ej bestå utan densamma. Deras enda ideal är en ordentlig daglön för en god dags arbete, en fras, som analyserad rätt, egentligen icke menas någonting.

De taga för givet att den rike har sin rikedom direkt som en gåva av Gud, antingen som ett direkt arv eller som resultat av ett av Gud givet snille. De använda sig av alla metoder för att tillintetgöra vildhjärnar som agitera för ett annat samhällsförhållande, och som på detta sätt störa dem i deras förnöjsamhet.

I. W. W. framhåller som en absolut nödvändighet, solidaritet bland alla arbetare i strider såväl som annars för vinnande av resultat.

De säga att arbetarna skulle vara förenade i sina organisationer och på union hallen uppgöra planer för strider och förbättringar av arbetsförhållanden och samvärka på samma sätt och i harmoni med varandra som de göra för kapitalet, ty detta bringar profitabla resultat för dem, därför måste det också göra det samma för arbetarna.

De säga att detta är det enda sätt på vilket de kunna lyckas att tvinga kapitalet till eftergift, och själva behålla vad de genom solidariska strider lyckas vinna.

A. F. of L. däremot säger rent ut ifrån att den enda vägen för arbetarna är att de dela upp sig i så många grupper som möjligt, och på detta sätt i grupp strida för sina inträsen, och uppgöra långa kontrakt med arbetsgivarna, naturligtvis också vid olika tider på året, så att i händelse att det skulle bliva strid mellan dem och arbetsgivarna, så skulle det

Nu eller aldrig

Hur länge skall det svältande proletariatet gå i ledband? Ha vi inte länge nog gått som hundar; ha vi inte länge nog varit som förklarade fågelfria, så att myndigheterna efter gottfinnande kastat än den ena än den andra misshagliga individen i fängelse, allt under det massan lugnt, jag säger lugnt, åsett det hemiska skådespelet.

Kamrater i arbetareblus! Jag vädjar till er — ty det är ni och ingen annan som innehar makten — låt det vara nog med det som hänt, sätt stopp för förföljelserna! Vi kunna det och jag hoppas att det även finns vilja.

Tänk på alla dem som i kampen för brödbiten kastas i fängelsehållorna, saknande både luft och ljus!

Det är inte blott vuxna män, utan vad mera djävulskt är: kvinnor, mödrar och barn som "tagits i förvar" och som dagligen och stundligen plågas och marteras av våra bödlar i avvaktan på sin dom.

Tänk på dessa dina fängslade kamrater! Kom i håg att det ej var för egen snöd vinning som de gingo ut i striden.

Det är för oss som revoltörer-na försmäkta i fängelse; det är för dig och mig, för våra hustrur och barn — för oss alla!

Kan du, proletär, ha detta för dina ögon och stå lugn och oberörd? Kan du två dina händer och förklara dig icke medbrottslig med myndigheterna?

Känner du ej en helig harm uppstiga i ditt inre??

I går var det kamraten, som under det dagliga arbetet står vid din sida, som slogs i järn och stängdes in bak gällersmida gluggar; i morgon är det — din tur!

Systematiskt, klokt beräkande gå myndigheterna tillväga. Låt oss taga lärdom av svarta gardet — som lever trots att det offentligen uppgives vara saligen avsmognat, bara för att lura oss! Du förstår, kamrat, varåt jag syftar. Förbered dig även du för alla eventualiteter!

Låt oss ej höra: "Leve gatans parlament!" ty det har vi hört länge nog; vi vill även gå till aktion för gatans parlament.

Viking.

Om du söker efter AUTOKRATI SE AMERIKA FÖRST.

* * *

Om du vill strida för Plutokrati, gå då till Frankrike! Men vill du strida för Demokrati så finner du stridsfältet på närmare håll!

* * *

Tiden för vackra tal är redan gången, i stället är tiden inne för handling.

Om du ej tycker om de förhållanden under vilka du lever bliv då en av dem som strätkar. Var med de många stridsdugliga av din klass, och du är säker.

ej vara möjligt för de andra att gå ut i sympatistrid. De kunna på detta sätt hålla på att utföra strätkbryteri och ändå bli va tilltalade som — god morron broder — av en strätkande arbetare.

Som ersättning för detta avfatta de långa sympatiska resolutioner på sina möten, men ni vet mina herrar att detta skadar er ej det minsta.

Vid dessa små enkla anmärkningar vill jag stanna och lämna det upp i edra händer. Jag hoppas att ni nu ha funnit ut eder egen dumhet, när ni ha lämnat arbetarna i händerna på oansvariga I. W. W. agitatorer, och efter detta känna eder tacksamma för min välvillighet att hjälpa eder.

Jag tackar.

C. A. Wilson.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING. Arbetareklassen och arbetsgivareklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit Jordan med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mäta sig med arbetsgivareklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställida emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgöra de varandra under lönestrider. Därför måste hjälpas yrkesföreningarna arbetsgivareklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetareklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla, industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförträtt till en oförträtt till alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god betalning för ett gott dagverke," måste vi på vår fana skriva det revolutionära: "ned med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när densamma är avskaffad. Genom att organisera oss industriellt uppgyva vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Scahd. Recruiting Union

Minneapolis, Minn.

MÖTER VARJE ONSDAG KL.

8 E. M.

Onsdagen den 5 september uppmannas alla medlemmar att uppmöta. En del saker av vikt i samband med Allarm kommer att upptagas till behandling.

Ordfr.

Glöm ej R. Johanson turneen

Kamrat Johanson har hela sommaren vistats i sträjkdistriktet i Wash., Idaho och Montana, är därför i stånd att giva en fullt sakkunnig och sanningsenlig skildring av förhållandena där ute.

För vidare upplysningar tillskriv denna tidning.

Exp.

I W W i Australien

De Australiske arbetarna kontrollera exporten av landet. Sydney Morning Post påstår att det måste finnas minst 25,000 I. W. W. medlemmar där. Många strätker ha utbrutit efter denna organisations principer.

Så ha t. ex. dockarbetarna vägrat att lasta vete och mjöl förrän priset på brödet nedsattes. Strätken var lyckad.

Arbetarna i "Cold Storage" ha vägrat att handhava kött och fläsk för export förrän de vore försäkrade om att tillräckligt av den varan fanns hemma till ordentliga priser. De lyckades utmärkt.

Gasarbetarna i Sydney gingo ut på strätk för högre avlöning samt med fordringar att ej priserna på gas höjas utan stå som de äro. Strätken vanns.

Silvergruvarbetarna gingo ut på strätk och vunno 44 timmars veckan.

Efter en tre veckors strätk vunno kolgruvarbetarna sin 8-timmars dag.

Det är ej ett undra på att kapitalisterna i Australien vilja utrota I. W. W.

Om du vill frihet och mänsklig lycka, bliv då en industriell soldat — En medlem av I. W. W. Om du ej önskar ett nytt, bättre samhällsförhållande, bliv då vad du är, och slavoket kommer nog att en gång tvinga dig att tänka och handla.

Det nya, lyckliga samhällets gryning ligger i händerna på de förtryckta. Låt ej dupera dig av lögnaktiga fraser, om establisserandet av mänsklig lycka medelst krig mellan nationer. Det fordras krig mellan klasser.